

uitstorten bij alle schepselen. Maar mijn liefde kan zich alleen uitstorten bij iemand die Mij liefheeft – bij iemand die is gewond door mijn zelfde liefde en die uitzinnig blijft zoeken om zich uit te storten in mij liefde, vragend om meer liefde. En als mijn liefde geen schepsel vindt waarin Ik Me uit kan storten, ontbrandt mijn rechtvaardigheid zelfs meer, en geeft de laatste klap om de arme schepselen te vernietigen”. En terwijl Hij dit zei, kuste Hij me telkens weer en zei: “Ik heb je lief maar met eeuwige liefde, Ik heb je lief met een liefde die geen grenzen kent en geen einde. Ik heb je lief met een liefde die je nooit zult kunnen evenaren”.

Maar wie kan alle titels noemen, waaronder Jezus zei dat Hij mij beminde? En bij iedere titel wachtte Hij op mijn antwoord. Niet wetend wat Hem te zeggen en omdat ik geen voldoende titels heb om Hem te evenaren, zei ik: “Mijn leven, U weet dat ik niets heb en wat ik doe, ontleen ik aan U en dan laat ik ’t in U weer achter zodat mijn dingen die in U blijven een voortdurende geschiktheid en leven in U hebben, terwijl ik altijd niets blijf. Daarom neem ik uw liefde, ik maak die tot de mijne en ik zeg U: “Ik heb U lief met een eeuwige en onmetelijke liefde; met een liefde die geen grenzen kent en geen einde en hetzelfde geldt voor de uwe”. En ik kuste Hem telkens weer. Toen ik bleef herhalen ‘Ik heb U lief’ werd Jezus kalm, kwam tot rust en verdween.

Toen Hij terugkwam, toonde Hij zijn allerheiligste Mensheid afgeranseld verwond, ontwricht – één en al bloed. Ik stond vol afschuw en Jezus zei: “Mijn dochter, kijk – Ik houd in mijn binnenste al de arme gewonden die lijden onder de kogels en Ik lijd samen met hen. Ik wil dat ook jij deelt in deze pijnen voor hun redding”. En terwijl Jezus zich transformeerde in mij, voelde ik me nu eens in doodsangst, dan weer in smarten – kortom, ik voelde wat Jezus voelde.

deel 11 – 4 november 1915

Het verdriet van de allerheiligste Maagd vanwege de gesel van de oorlog. De noodzaak van de geseling, vooral voor de bekering van priesters.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf samen met de koningin Moeder en ik bad dat Ze bij Jezus zou bemiddelen om de gesel van de oorlog te stoppen. Ik zei Haar: “Mijn Mama, heb medelijden met zoveel arme slachtoffers. Ziet U niet hoe veel bloed, hoeveel verbrijzelde ledematen, hoeveel gejammer en tranen?” Gij zijt de Mama van Jezus, maar ook onze eigen mama. Het is aan U uw kinderen te verzoenen”. En terwijl ik haar smeekte, weende Zij. Maar ofschoon ze weende, leek ze onverzettelijk. Ik weende mee en bleef smeken om vrede en mijn lieve Mama zei: “Mijn dochter, de aarde is nog niet gezuiverd. De mensen zijn nog steeds verhard. En bovendien als de geseling ophoudt, wie zal de priesters redden? Wie zal hen bekeren? Het kleed dat bij velen van hen hun leven bedekt is zo jammerlijk dat zelfs de leken ervan walgen om hen te benaderen. Laat ons bidden, laat ons bidden”.

deel 11 – 11 november 1915

De zielen die in de Goddelijke Wil leven zijn andere Christussen.

Vanmorgen voelde ik zo'n medelijden met Jezus die beledigingen naar Zich toe krijgt en met de vele arme schepselen die het ongeluk hebben Hem te beledigen dat ik iedere pijn zou accepteren om de zonde te voorkomen. En ik smeekte en bracht van harte eerherstel. Intussen kwam de gezegende Jezus en Hij leek dezelfde wonden te dragen als ik in mijn hart had, maar – oh hoeveel groter, Hij zei: *“Mijn dochter, bij de schepping van het schepsel bleef mijn Godheid als gewond door mijn eigen liefde uit liefde voor het schepsel. Deze wond deed Mij afdalen van de Hemel naar de aarde en Ik ween, vergiet mijn bloed en doe alles wat Ik deed.*

Welnu de ziel die in mijn Wil leeft, voelt deze wond van Mij fel, alsof het haar eigen wond is. Zij weent en bidt en zou alles willen lijden om het arme schepsel te redden en te zorgen dat mijn liefdewond niet verergert door de beledigingen van schepselen. Ach, mijn dochter, deze tranen, gebeden, pijnen, eerherstel verzachten mijn wond en dalen af naar mijn borst als schitterende edelstenen en Ik glorieer met die edelstenen op mijn borst om die aan mijn Vader te tonen om Hem zo te bewegen tot medelijden met de schepselen. Dus een goddelijke ader beweegt zich op en neer tussen deze zielen en Mij die hun menselijk bloed blijft gebruiken. En hoe meer zij delen in mijn wond en in mijn leven, hoe groter deze goddelijke ader wordt. Die wordt zo groot dat zij andere Christussen worden. En Ik blijf herhalen bij de Vader: Ik ben in de Hemel, maar er zijn andere Christussen op aarde die gewond zijn met mijn zelfde wond, die wenen zoals Ik, die lijden, die bidden enz. Daarom moeten Wij onze barmhartigheid naar de aarde zenden. Ach, alleen degenen die in mijn Wil leven, die delen in mijn wond zijn zoals Ik op aarde en zij zullen zijn als Ik in de Hemel door te delen in dezelfde glorie van mijn Mensheid”.

deel 11 – 13 november 1915

Noodzaak voor Jezus om Zichzelf de Communie te geven, alvorens die te geven aan anderen.

Hoe de ziel haar Communie moet aanbieden.

Na 't ontvangen van de Heilig Communie, dacht ik bij mezelf: “Hoe moet ik Die aanbieden om Jezus te behagen”. En Hij, altijd welwillend zei: *“Mijn dochter, als je Me wilt behagen, bied Die dan aan zoals mijn Mensheid deed. Voordat Ik de Communie aan anderen gaf, gaf Ik de Communie aan Mezelf en Ik wilde dit doen, om de Vader de volmaakte glorie te schenken van al de Communies van schepselen en binnenin Mij al het eerherstel in te sluiten voor alle heiligschennissen, voor alle beledigingen die mijn Mensheid zouden worden aangedaan in dit sacrament. Omdat*

mijn Mensheid de Goddelijke Wil insloot, sloot Die ook al het eerherstel in van alle tijden en omdat Ik Mezelf ontving, ontving Ik Mezelf waardig. En omdat al de werken, van de schepselen vergoddelijkt werden door mijn Mensheid, wilde Ik met mijn Communie de Communies van de schepselen voorzien van mijn zegel. Hoe zou het schepsel anders een God kunnen ontvangen? Het was mijn Mensheid die deze deur opende voor de schepselen en voor hen verdiende dat zij Mij mochten ontvangen. Welnu, jij, mijn dochter, doe het in mijn Wil, verenig het met mijn Mensheid. Op deze wijze zul je alles insluiten en Ik zal in jou het eerherstel van allen vinden, het tegenwicht voor alles en mijn voldoening. Nog sterker, Ik zal in jou een ander Ik vinden”.

deel 11 – 21 november 1915

De mens dwingt God om hem te kastijden en Zich bekend te maken door middel van de rechtvaardigheid.

In mijn gebruikelijke toestand zag ik mijn altijd beminnelijke Jezus maar even en ik smeekte Hem, uit medelijden de besluiten van de goddelijke rechtvaardigheid te veranderen. Ik zei Hem: “Mijn Jezus, niet meer – mijn arme hart wordt verpletterd bij het horen van zoveel tragedies Jezus, genoeg – het zijn uw geliefde beelden, uw geliefde kinderen die kreunen, wenen en treuren onder het gewicht van bijna helse instrumenten”. En Hij: “Ach, mijn dochter, al die vreselijke dingen die aan ’t gebeuren zijn, zijn alleen nog maar de grote lijnen van het plan. Zie je niet hoe Ik een grote cirkel uitzet? Wat zal er gebeuren als Ik het plan ten uitvoer breng? Op veel plaatsen zullen zij zeggen: ‘Hier was die en die stad, hier dat en dat gebouw’. Sommige dingen zullen volledig verdwijnen. De tijd is kort – de mens is op het punt gekomen dat hij Me dwingt om hem te kastijden. Hij wilde Me bijna uitdagen, opruien en Ik bleef geduldig – maar er komt een tijd... Zij wilden Mij niet kennen door mijn liefde en barmhartigheid – ze zullen Me kennen door mijn rechtvaardigheid. Houd moed daarom, verlies de moed niet zo vlug”.

deel 11 – 10 december 1915

De ziel moet zich de gebeden, werken en lijden van Jezus eigen maken zodat zij al het goede dat Hij voortbrengt in haar macht heeft.

Ik voelde me zo gekweld omdat mijn lieve Jezus, mijn Leven, mijn Alles, zich niet liet zien. Ik klaagde: “Als ik kon, zou ik Hemel en aarde met mijn klagen zo oorverdovend belagen dat ik Zijn medelijden zou opwekken met mijn armzalige toestand. Wat een ongeluk – Hem te kennen, Hem lief te hebben en toch zonder Hem te blijven! Bestaat er een tragischer ongeluk?” Maar terwijl ik zo klaagde, liet de

gezegende Jezus zich zien in mijn binnenste en zei met strenge blik: *“Mijn dochter, verleid Me niet. Waarom doe je dit? Ik vertelde je alles zodat je kalm zou zijn, Ik legde je uit dat, als Ik niet kom, dat is omdat Ik de kastijdingen nog verder moet aanscherpen, omdat mijn rechtvaardigheid het zo wil. En Ik noemde zelfs de redenen. Een tijdje geleden wilde je niet geloven dat het was vanwege de kastijdingen dat Ik niet kwam zoals gebruikelijk – omdat je niet gehoord had dat er grote kastijdingen plaats vonden in de wereld. Nu hoor je ervan en toch twijfel je nog steeds. Is dat niet Mij verleiden?”*

Ik beefde omdat Ik zag en hoorde hoe ernstig Jezus was en om me te kalmeren, veranderde Hij zijn blik en één en al vriendelijkheid vervolgde Hij: *“Mijn dochter, houd moed. Ik verlaat je niet. Ik ben binnenin je, ook al zie je Me niet altijd. En jij – verenig je altijd met Mij. Als je bidt, laat je gebed in het mijne stromen en maak het tot het jouwe. Op deze wijze zul jij alles wat Ik deed met mijn gebeden ook doen – de glorie die Ik de Vader gaf, het goede wat Ik allen deed toekomen. Als je werkt laat je werk in het mijne vloeien en eigen het je toe. Zo zul je altijd het goede dat mijn Mensheid deed, in je macht hebben, het goede dat alles heiligt en vergoddelijkt. Als je lijdt, laat je lijden dan in het mijne overgaan en eigen het je toe. En zo krijg je al het goede dat Ik deed in de Verlossing in je macht. Hierdoor beschik je over de drie wezenlijke punten in mijn leven en als je zo doet, zullen er onmetelijke zeeën van genade van je uitgaan, die zich uitstorten voor het heil van allen en Ik zal jouw leven bekijken, niet alsof het jouw leven is, maar het mijne”.*

deel 11 – 12 januari 1916

Bijna alle naties hebben zich verenigd om God te beledigen en zweren samen tegen Hem.

Ik klaagde bij de gezegende Jezus vanwege zijn gebruikelijke afwezigheid en ik weende bitter. En mijn aanbiddelijke Jezus kwam, maar in een smartelijke toestand, tonend hoe alles slechter en slechter wordt. Dit deed me nog meer wenen en Jezus zei: *“Mijn dochter, jij weent over de tegenwoordige tijden en Ik ween over de toekomst. Oh, in wat een verbijstering zullen de naties geraken, zo erg dat de een de angst er de slachting van de andere zal worden, zodat zij er zelf niet uit zullen kunnen komen. Zij zullen dingen doen alsof ze krankzinnig en blind zijn zodat ze zichzelf benadelen. En de verbijstering waarin het arme Italië zich bevindt... Hoeveel schokken zal ze meemaken! Herinner je je, hoe Ik je vele jaren geleden zei dat zij de kastijding verdiende, bezit te worden van vreemde naties – dit is het plan dat zij tegen haar smeden. Wat zal ze vernederd en vernietigd worden! Zij is te ondankbaar tegenover Mij geweest. De naties waar Ik een voorkeur voor had, Italië en Frankrijk, zijn degenen die Mij het meest hebben ontkend. Zij werkten samen om Mij te beledigen. Wat betreft kastijding zullen zij samen worden vernederd. Zij zullen*

ook degenen zijn die de Kerk meer zullen bestrijden. Ach, mijn dochter, bijna alle naties werken samen om Mij te beledigen. Zij zweren samen tegen Mij. Wat heb Ik verkeerd gedaan tegenover hen? Dus bijna allen verdienen kastijding”.

Maar wie kan het verdriet van Jezus beschrijven, het geweld waaraan Hij onderhevig was en ook mijn vrees, mijn angst? Ik zei tegen Jezus: “Hoe kan ik leven te midden van zo veel tragedies? Ofwel laat U me slachtoffer zijn en U spaart de mensen, ofwel U neemt me met U mee”.

deel 11 – 28 januari 1916

Opgesloten liefde is de grootste bitterheid. Onzekerheid over de toestand van slachtoffer - zijn.

Ik voelde me bedrukt en dacht bij mezelf: “Alles is voorbij: slachtoffer zijn, lijden, Jezus - alles!” Ik voeg er aan toe dat mijn biechtvader niet goed was en daarom was het waarschijnlijk dat ik geen Communie zou krijgen. Ik voelde de zwaarte van de onzekerheid over mijn slachtoffer zijn van de kant van Jezus. Wat de leider betreft, had ik geen opdracht gekregen – noch voor, noch tegen hem. Daarbij kwam ook nog mijn kwelling dat ik me herinnerde dat in maart van vorig jaar, toen mijn biechtvader niet goed was en ik in dezelfde toestand was, Jezus me had gezegd dat als ik, of degene die me begeleidt, me in de toestand van slachtoffer zou houden, Hij Corato zou sparen. Maar wie kan al mijn ongerustheid en bitterheid beschrijven? Het is zo erg dat ik me versteend voel.

Welnu, mijn gezegende Jezus had medelijden en toonde zich in mijn binnenste en Hij leek zijn hand op zijn voorhoofd te hebben, heel gekweld, zo erg dat ik niet de moed had Hem aan te spreken. Bijna fluisterend zei ik slechts: “Jezus, Jezus...” Hij keek naar me, maar oh, hoe droevig was zijn blik! Hij zei: “*Mijn dochter, hoeveel lijd Ik! Als je de pijnen kende van degenen die je lief heeft, zou je niets doen dan wenen. Ik lijd ook voor jou, omdat mijn liefde, daar Ik niet dikwijls kom, is opgesloten en Ik kan Mezelf niet uitstorten. En als Ik zie dat ook jij je niet uit kan storten omdat je Mij niet ziet – als Ik jou zie lijden, lijd Ik meer.*

Ach, mijn dochter, liefde die zich niet kan uiten is de grootste bitterheid, die een arm hart het meeste kwelt. Als je rustig blijft terwijl je lijdt, lijd Ik niet zoveel. Maar als je jezelf kwelt en je zorgen maakt in je lijden, voel Ik Me niet op mijn gemak en Ik word uitzinnig en Ik word gedwongen om te komen en Mezelf uit te storten en jou jezelf uit te laten storten omdat mijn en jouw pijnen zusters zijn. En bovendien, jouw slachtofferschap is niet voorbij. Mijn werken zijn eeuwig en het is niet zonder een deugdelijke reden dat Ik ze opschort, zij ’t dan zonder ze te beëindigen. Bovendien kijk Ik naar de dingen vanuit de wil. Dus jij bent zoals altijd omdat je wil niet

veranderd is. En als je niet te lijden hebt, ben jij degene die letsel opdoet. Het zijn eerder de schepselen die niet de uitwerking van jouw pijnen ondervinden – dat betekent die de geselingen worden bespaard, Het gaat niet zoals bij schepselen die openbare posten bekleden of regeringsposities voor een bepaalde tijd: zelfs als ze die posten verlaten, krijgen ze een salaris voor het leven. Zou Ik overtroffen worden door schepselen Nee, nee, als hun pensioen wordt gegeven voor 't leven, Ik geef dat voor de eeuwigheid. Maak je daarom geen zorgen over de pauzes die Ik inlas. En waarom ben je bang? Ben je vergeten hoeveel Ik je heb liefgehad? Degene die je leidt zal voorzichtig zijn, Ik weet hoe de dingen zijn en hoe ze zijn geweest. En Ik let op Corato. En wat jou betreft wat er ook gebeurt, Ik zal je stevig in mijn armen houden”.

deel 11 – 30 januari 1916

Als de ziel volledig in de Goddelijke Wil leeft, wordt alles wat ze doet, weerspiegeld in Jezus en alles wat Jezus doet, wordt weerspiegeld in haar.

Ik liet alles van mijzelf overstromen in mijn altijd lieflijke Jezus en terwijl ik dit deed, kwam Hij en Jezus liet alles van Zichzelf in mij overvloeien en zei: “Mijn dochter, als de ziel volledig in mijn Wil leeft en zij denkt, worden haar gedachten weerspiegeld in mijn brein in de Hemel. Als zij verlangt, als ze spreekt, als ze liefheeft – alles wordt weerspiegeld in Mij en alles wat Ik doe, wordt weerspiegeld in haar. Het gaat net zoals wanneer de zon wordt weerspiegeld in het glas: je kunt nog een zon zien in dat glas, precies dezelfde als de zon aan de hemel – met dit verschil: de zon aan de hemel gaat niet weg en blijft altijd op haar plaats, terwijl de zon in het glas verdwijnt.

Welnu, mijn Wil maakt van de ziel een kristal en alles wat ze doet wordt in Mij weerspiegeld. En Ik, geraakt en verrukt door deze weerkaatsingen, zend haar al mijn licht, om zo nog een zon te vormen in haar. Dus het lijkt of er een zon aan de Hemel is en nog één op aarde. Wat een verrukking – en wat een harmonie onderling! Hoe veel goeds wordt er uitgestort voor 't heil van allen! Maar als de ziel niet veranderd is in mijn Wil, kan haar hetzelfde overkomen als de zon die ontstaat in het glas, die een voorbijgaande zon is: even nadien blijft het glas in het donker en de zon aan de Hemel blijft alleen over.

deel 11 – 5 februari 1916

Geselingen voor de wereld en grote beproevingen voor een klein aantal goede. Alleen door vertrouwen zullen zij niet wankelen en gered worden.

Mijn dagen verlopen vol kwellingen, vooral vanwege de bijna voortdurende

bedreigingen van Jezus dat de geselingen zich zullen uitbreiden. Afgelopen nacht raakte ik in paniek. Ik bevond me buiten mezelf en ik vond mijn gekwelde Jezus. Ik voelde me herboren toen ik Hem vond, maar nee! – Toen ik wilde gaan troosten, gristen enige mensen Hem van mij weg en verdeelden Hem in stukken! Wat hartverscheurend! Wat een angst! Ik wierp me op de grond, dicht bij één van die stukken en een stem uit de Hemel weerklonk op die plaats: “Sterkte, moed voor een klein aantal goede. Mogen zij in niets versagen! Mogen zij niets verwaarlozen. Zij zullen aan grote beproevingen onderhevig zijn, zowel van de kant van God als van mensen. Alleen door gelovig vertrouwen zullen zij niet wankelen en gered worden. De aarde zal vol zijn van geselingen, tevoren nooit gezien. Schepselen zullen proberen de Schepper te vernietigen, om een eigen god te hebben, en om aan hun grillen te voldoen door een slachtpartij. En omdat zij met dit alles hun doel niet zullen bereiken, zullen zij tenslotte komen tot de vreselijkste bruutheden. Alles zal paniek en angst zijn”.

Hierna bevond ik me in mezelf. Ik beefde. De gedachte hoe zij mijn geliefde Jezus hadden omgebracht, deed mij sterven. Ik wilde Hem tegen elke prijs zien, zelfs maar voor een ogenblik, om te zien wat Hem was overkomen. En Jezus, altijd zo goed, kwam en ik kalmeerde. Moge Hij altijd gezegend zijn.

deel 11 – 2 maart 1916

Wat God heeft in zijn macht heeft de ziel in haar wil. Jezus wil totale vrijheid in de ziel die zich aan Hem geeft.

Ik beleef nog steeds zeer bittere dagen. De gezegende Jezus komt maar zelden en als ik klaag antwoordt Hij ofwel met een snik of Hij zegt: *“Mijn dochter, je weet dat Ik niet dikwijls kom omdat de kastijdingen meer en meer toenemen – dus waarom klaag je?”* Maar ik kwam op een punt dat ik er niet meer tegenop kon en ik barstte in tranen uit. Om me te kalmeren en me te sterken, kwam Jezus en ik bracht bijna de hele nacht met Jezus door. Nu eens kuste Hij me, liefkoosde en ondersteunde Hij me, dan weer stortte Hij zich in mijn armen om te rusten, of toonde Hij me de angst onder de mensen – en sommigen renden weg in de ene richting, anderen in een andere. Ik herinner me ook dat Hij me zei: *“Mijn dochter, wat Ik heb in mijn macht, heeft de ziel in haar wil. Dus kijk Ik naar al het goede wat de ziel werkelijk wil doen, alsof ze het werkelijk heeft gedaan. Ik bezit Wil en macht – als Ik iets wil kan Ik het. De ziel daarentegen kan niet veel doen, maar haar wil compenseert voor de macht. Zo wordt zij steeds meer zoals Ik en Ik blijf haar verrijken met al die verdiensten die haar goede wil bevatten en die haar wil verlangt te doen”.*

Toen vervolgde Hij: *“Mijn dochter, als de ziel zich totaal aan Mij geeft, vestig Ik mij in haar. Dikwijls wil Ik alles afsluiten en in de schaduw verblijven. Op andere*

momenten wil Ik slapen en stel Ik de ziel aan als schildwacht zodat zij niemand toestaat Mij lastig te vallen en mij wakker te maken. En zo nodig moet zij zelf de last tegemoet treden en namens Mij antwoorden. Op andere momenten wil Ik graag alles openen en de wind binnen laten, de kilte van de schepselen, de pijlen van de zonden die ze Mij toe zenden en nog veel meer. De ziel moet met alles tevreden zijn. Ze moet Mij laten doen wat Ik maar wil; nog sterker, ze moet mijn dingen tot de hare maken. Als Ik niet vrij zou zijn om te doen wat Ik wil, zou Ik in dat hart ongelukkig zijn. Als Ik voorzichtig zou moeten zijn om haar te laten voelen hoe Ik Me verheug, maar tegen mijn wil in voor haar moet verbergen hoeveel Ik lijd – waar blijft mijn vrijheid dan? Ach, alles is in mijn Wil. Als de ziel zich Die toeëigent, neemt zij de hele substantie van mijn Wezen en sluit ze Mij totaal op in haar zelf. En als ze het goede blijft doen omdat zij de substantie van mijn leven in haarzelf bezit, laat zij het goede uit mijn eigen wezen komen en omdat het uit Mij komt, komt het als een lichtstraal voor het heil van alle schepselen”.

Vanmorgen toonde mijn lieve Jezus zich binnenin mijn hart en zijn hartslag klopte in de mijne. Ik keek naar Hem en Hij zei: *“Mijn dochter, voor wie Mij werkelijk lief heeft en mijn Wil doet in alles, wordt haar hartslag en de mijne één. Dus Ik noem dat mijn hartslag en als zodanig wil Ik die rondom Mij en zelfs binnenin de hartslag van mijn hart – er op uit om Mij te troosten en mijn smartelijke hartslag te verlichten. Haar hartslag in de mijne zal zoete harmonie vormen die mijn hele leven voor Mij zal herhalen en Mij zal spreken over zielen die Mij dwingen om hen te redden. Maar, mijn dochter, wat een onthechting is vereist om de echo van mijn hartslag te zijn. Dit leven moet meer van de Hemel zijn dan van de aarde – meer goddelijk dan menselijk. Zelfs een enkele schaduw, één enkel ding is genoeg om te voorkomen dat de ziel de kracht voelt, de harmonie, de heiligheid van mijn harteklop en aldus is zij niet de echo van mijn hartslag en zij harmonieert niet met Mij en Ik wordt gedwongen in mijn smart of in mijn vreugde alleen te blijven. En deze ellende krijg Ik van zielen die beseffen hoe veel ze Mij hadden beloofd, maar als het er op aan komt, bleef Ik met al hun beloften teleurgesteld achter”.*

deel 11 – 15 april 1916

Alles in Jezus, het Woord, spreekt vol liefde tot de schepselen en de ziel die in zijn Wil leeft is één en al stem samen met Hem.

Ik leef en sterf tegelijk vanwege het voortdurende gemis van mijn lieve Jezus. Vanmorgen bevond ik me helemaal in Jezus, alsof ik zwom in de onmetelijkheid van mijn Goed. Toen keek ik in mijn binnenste en ik zag Jezus in mij en ik kon het hele wezen van Jezus horen spreken: zijn voeten, zijn handen, zijn hart, zijn mond – kortom, alles was stem. En dat niet alleen, maar het wonderlijke was dat deze stemmen onmetelijk werden en voor ieder schepsel werden vermenigvuldigd. De

voeten van Jezus spraken tot de voeten en tot iedere stap van de schepselen, zijn handen tot hun werken, zijn ogen tot hun blikken, zijn gedachten tot ieder van hun gedachten. Wat een harmonie tussen Schepper en schepselen! Wat een verrukkelijke aanblik! Wat een liefde! Maar – helaas, al deze harmonie werd verbroken door ondankbaarheid en zonden. Liefde werd beantwoord met beledigingen. En Jezus, heel gekweld, zei: *“Mijn dochter, Ik ben Verbum – dat betekent het Woord – en mijn liefde voor het schepsel is zo groot dat ik net zo veel acten, gedachten, gevoelens, begeerten enz. van ieder schepsel omzet in vele stemmen om van hen die acten uit liefde voor Mij weer terug te krijgen. Ik geef liefde en Ik verlang liefde, maar in plaats daarvan krijg Ik beledigingen. Ik geef leven maar als ze konden, zouden ze Mij ter dood brengen. Maar ondanks dit alles ga Ik door met mijn liefdestaak.*

Weet echter dat de ziel die met Mij verenigd leeft en van mijn Wil, zwemmend in mijn onmetelijkheid; samen met Mij ook één en al stem is. Dus als ze loopt, spreken haar voetstappen die de zondaar volgen. Haar gedachten zijn stemmen sprekend tot het brein, en aldus met al de rest. Alleen van deze zielen krijg Ik een soort genoegdoening voor het werk van de Schepping. En omdat Ik zie dat ze niet in staat zijn om zelf ook maar iets te doen om mijn liefde te beantwoorden en de harmonie te bewaren tussen hen en Mij, gaan zij binnen in mijn Wil, zij eigenen zich die toe en zij handelen op goddelijke wijze – mijn liefde kan zich uitdrukken en Ik heb hen meer lief dan alle andere schepselen”.

deel 11 – 21 april 1916

Het kleed van doornen dat de schepselen hebben gemaakt voor de Mensheid van Jezus.

Mijn zeer bittere dagen gaan door. Ik ben bang dat Jezus op een dag zelfs niet komt in het voorbijgaan en in mijn verdriet blijf ik herhalen: “Jezus, doe me het niet aan. Als U niet wil spreken – laat het zo zijn. Als U me niet wil laten lijden, leg ik me daarbij neer. Als U me niet de gave van uw charisma’s wil geven – het zij zo. Maar helemaal niet komen – dat niet hè. U weet dat dat me het leven kost en mijn eigen natuur, tot de avond zonder U zou ik wegteren”. Toen ik dit zei, vergrootte de gezegende Jezus mijn bitterheid, vertoonde zich en zei: *“Weet dat als Ik niet kom om even mijn hart uit te storten bij jou dat is omdat de wereld de laatste vernietigingsklap krijgt en allerlei geselingen”.* Wat een angst – ik schrok zo dat ik versteende van de pijn. Dus bad ik voort en zei: “Mijn Jezus, elk moment dat ik U moet missen is een verzoek aan U dat een nieuw leven van U in zielen wordt geschapen. En U moet me deze genade geven – alleen op deze voorwaarde aanvaard ik die ontbering. Het is niet iets alledaags dat ik me ontzeg – maar U bent het, onmetelijk oneindig eeuwig Goed. De kosten zijn immens. Laat ons daarom een deal sluiten”. En Jezus sloeg zijn armen om mijn nek als teken van aanvaarding. Ik keek naar Hem, maar – ach wat pijnlijk om te zien. Niet

alleen zijn hoofd maar zijn hele allerheiligste Mensheid was omgeven met doornen, zo veel dat ik er mee in aanraking kwam als ik Hem omhelsde. Maar ik wilde koste wat kost in Jezus binnengaan. En Hij, de goedheid zelf, scheurde het kleed van doornen open op de plaats van zijn hart en nam mij in zich op. Ik kon de Godheid van Jezus zien en hoewel Die één was met zijn Mensheid, bleef zijn Godheid onaangetast, terwijl zijn Mensheid werd gekweld. En Jezus zei: *“Mijn dochter, heb je gezien wat een pijnlijk kleed schepselen voor Mij maakten en hoe deze doornen binnen drongen in mijn Mensheid? Deze doornen hebben de deur naar mijn Godheid gesloten en hebben heel mijn Mensheid omsloten van waaruit mijn Godheid kon opereren voor het heil van de schepselen. Nu is het noodzakelijk dat Ik een deel van deze doornen verwijder en die uitstort over de schepselen zodat Ik, als het licht van mijn Godheid uit deze doornen stroomt, hun zielen in veiligheid kan brengen. Daarom is het nodig dat de aarde wordt overspoeld met kastijdingen, aardbevingen, hongersnood en oorlogen, om dit kleed van doornen te verscheuren dat schepselen voor Mij hebben aangebracht, zodat het licht van de Godheid dat in hun zielen binnen dringt, hun illusies zal wegnemen en er betere tijden zullen aanbreken”*.

deel 11 – 23 april 1916

Door iedere overweging van de Passie van Jezus, ontleent de ziel licht aan zijn Mensheid.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, toonde mijn aanbiddelijke Jezus zich omgeven door licht dat kwam vanuit zijn allerheiligste Mensheid en dat Hem zo mooi maakte dat het verrukkelijk en betoverend was om te zien. Ik was zo verrast en Hij zei: *“Mijn dochter, iedere pijn die Ik leed, iedere druppel bloed, iedere wond, gebed, woord, act en stap etc. bracht een licht voort in mijn Mensheid dat Me zo mooi maakte dat al de heiligen verrukt waren. Welnu, met iedere gedachte over mijn Passie, met iedere act van compassie, eerherstel etc. onttrekt zij licht aan mijn Mensheid en wordt mijn gelijkenis nog mooier. Dus iedere gedachte over mijn Passie is weer meer licht dat haar eeuwige vreugde zal brengen”*.

deel 11 – 3 mei 1916

In de Goddelijke Wil bidt de ziel zoals Jezus. Zij geeft voldoening aan de Vader en geeft eerherstel voor allen zoals Hij.

Terwijl ik bad, kwam mijn lieflijke Jezus dicht bij me en ik kon horen dat ook Hij bad. Dus begon ik naar Hem te luisteren en Jezus zei: *“Mijn dochter, bid, maar bid zoals Ik – dat betekent, stort alles van jezelf in mijn Wil, en daarin zul je God vinden en alle schepselen en als je je alles van de schepselen toeigent, zul je die aan God*

geven alsof alles één enkel schepsel was, omdat de Goddelijke Wil de eigenaar van alles is. Dan zul je aan de voeten van de Godheid de goede acten leggen om Die eer te brengen en de slechte acten om daarvoor eerherstel te brengen door de heiligheid, de macht en de onmetelijkheid van de Goddelijke Wil waaruit niets kan verdwijnen. Dit was het leven van mijn Mensheid op aarde. Hoe heilig het ook was, toch had Ik deze Goddelijke Wil nodig om volledige voldoening te schenken aan de Vader en om de menselijke generaties te verlossen. In feite kon Ik alleen in deze Goddelijke Wil alle generaties vinden van verleden, heden en toekomst en al hun acten, gedachten, woorden etc. in actie. En in deze heilige Wil waar niets Mij ontgaat, nam Ik alle gedachten op in mijn brein en voor ieder van hen in 't bijzonder, verscheen Ik voor de verheven Majesteit en Ik bracht eerherstel voor hen. En in deze zelfde Wil daalde Ik af in ieder brein van het schepsel en gaf hun het heilzame dat Ik bedoelde voor hun verstand. In mijn blik nam Ik de ogen op van alle schepselen, hun woorden in mijn stem, hun bewegingen in de mijne, hun werken in mijn handen, hun genegenheid en verlangen in mijn hart, hun voeten in mijn stappen en door die toe te eigenen gaf mijn Mensheid in deze Goddelijke Wil voldoening aan de Vader en bracht Ik de arme schepselen in veiligheid. En de goddelijke Vader was voldaan en Hij kon Mij niet afwijzen omdat Hij zelf de heilige Wil is. Zou Hij zichzelf kunnen afwijzen? Zeker niet. Bovendien vond Hij in deze acten volmaakte heiligheid, onbereikbare en verrukkelijke schoonheid, de hoogste liefde, onmetelijke en eeuwige acten, onoverwinnelijke macht. Dit was het hele leven van mijn Mensheid op aarde, vanaf het eerste ogenblik van mijn conceptie tot mijn laatste adem om het voort te zetten in de Hemel en in het allerheiligst sacrament.

Welnu, waarom kun jij dit ook niet doen? Voor wie Mij bemint is alles mogelijk. Verenigd met Mij in mijn Wil, neem en breng de gedachten van allen voor de goddelijke Majesteit binnenin je gedachten; de blik van allen in jouw ogen, in je woorden, bewegingen genegenheden en verlangens die van je broeders, om voor hen eerherstel te geven en voor hen bij te dragen aan licht, genade en liefde. In mijn Wil zul je jezelf vinden in Mij en in allen, je zult mijn leven leven, je zult met Mij bidden. De goddelijke Vader zal gelukkig zijn en de hele Hemel zal zeggen: Wie roept ons vanaf de aarde? Wie is het die deze heilige Wil in zichzelf in wil drukken en ons allen daarbij insluit? En hoeveel goeds kan de aarde verkrijgen doordat de Hemel afdaalt naar de aarde!"

deel 11 – 25 mei 1916

Het werk van de hemelse Landbouwer en de ziel. Hoe contact nodig is om rijke vruchten voort te brengen.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand voelde ik me erg gekweld, vooral omdat de gezegende Jezus me de afgelopen dagen had laten zien hoe buitenlandse soldaten

Italië binnen vielen, de grote slachting onder onze soldaten en de plassen bloed waar Jezus zelf met afschuw naar keek. Ik voelde mijn arme hart breken van smart en ik zei tegen Jezus: “Red mijn broeders, uw beeld, uit dit bloedbad. Sta niet toe dat er een ziel in de hel stort”. En toen ik zag hoe de goddelijke rechtvaardigheid zelfs nog meer in woede ontstak ten opzichte van de arme schepselen, voelde ik me sterven. Bijna om me af te leiden, weg van deze kwellende taferelen, zei Jezus: “*Mijn dochter, de liefde waarmee Ik zielen bemin is zo groot dat zo gauw de ziel besluit zich aan Mij te geven, Ik haar omgeef met zo veel genade; Ik liefkoos haar, Ik ontroer haar, Ik neem haar bij me, Ik verrijk haar met voelbare genaden, met vuur, met inspiratie, met hartelijke omhelzing. Dus als ze zich zo vol genaden ziet, begint de ziel Me lief te hebben, als basis voor gebed en vrome praktijken vanuit haar hart en begint de deugden te beoefenen. Dit alles vormt een veld vol bloemen in de ziel.*”

Maar mijn liefde is niet tevreden met enkel bloemen – zij verlangt vruchten. Dus begint ze met de bloemen uit te laten vallen – dat betekent, ze wordt ontdaan van voelbare liefde, van vurigheid en al het andere – om vruchten te dragen. Als de ziel trouw is, gaat ze voort met haar vrome praktijken, haar deugden, Zij heeft geen plezier in andere menselijke dingen. Ze denkt niet aan haarzelf maar alleen aan Mij, door vertrouwen in Mij zal ze smaak en geur geven aan de vruchten. Door geloof zal ze de vruchten doen rijpen. En door moed, verdraagzaamheid en kalmte zullen ze groeien en weelderig worden. En Ik, de hemelse Landbouwer, pluk deze vruchten en neem die tot mijn voedsel en Ik zal nog een veld aanleggen met meer bloemen en prachtig, waar heldhaftige vruchten zullen groeien en zo onttrekt ze ongehoorde genade aan mijn hart. Maar als ze ontrouw is en wantrouwend, rusteloos wordt en plezier vindt in menselijke dingen enz. zullen deze vruchten onrijp zijn, smakeloos, bitter, vol modder en ze zullen dienen om Mij te verbitteren, en Ik zal Me terugtrekken uit de ziel”.

deel 11 – 4 juni 1916

Jezus stort zijn bitterheden in Luisa om het volk te sparen, maar het is te veel voor haar om dat alles te bevatten.

Vanmorgen leek mijn altijd beminnelijke Jezus te komen. Ik drukte Hem vast aan mijn hart en Jezus kuste me. Maar terwijl Hij me kuste voelde ik een zeer bitter vocht van zijn mond in de mijne vloeien. Ik was verbaasd omdat mijn lieve Jezus, zonder dat ik erom vroeg, zijn bitterheid in mij uitstortte, terwijl ik andere keren Hem zoveel had gesmeekt en het mij niet was toegestaan. Toen ik helemaal gevuld was met dat zeer bittere vocht, ging Jezus toch door. Het liep over, stroomde op de grond en Hij bleef maar doorgaan, zodat een plas van dat zeer bittere vocht zich rondom mij en de gezegende Jezus vormde. Toen zei Hij, een beetje opgelucht: “*Dochter, heb je gezien hoeveel bitterheid de schepselen Mij bezorgen? Het is zo veel dat Ik die in jou wilde*

uitstorten omdat Ik het niet langer in Me op kan nemen. Maar jij kon het ook niet, dus stroomde die over de grond en het zal over de mensen stromen". En terwijl Hij dit zei, wees Hij op verschillende punten en steden die overvallen zouden worden door invallen van vreemd volk. Sommigen vluchten weg, anderen bleven naakt en uitgehongerd achter, sommigen werden verbannen, anderen vermoord – afschuw en angst overal. Jezus zelf wilde zijn blik afwenden van zoveel tragiek. Angstig en paniekerig wilde ik voorkomen dat Jezus dit deed, maar Hij leek onvermurwbaar en zei: "Mijn dochter, de goddelijke rechtvaardigheid stort zijn bitterheid uit over de mensen. Ik wilde die eerst in jou uitstorten om sommige plaatsen te sparen om jou tevreden te stellen. En wat overbleef stortte Ik uit over hen. Mijn rechtvaardigheid eist voldoening". En ik: "Mijn Liefde en mijn leven, ik weet weinig over rechtvaardigheid. Als ik iets aan U vraag is het barmhartigheid. Ik doe een beroep op uw liefde, op uw wonden, op uw bloed. Het zijn tenslotte nog altijd uw kinderen, uw dierbare beeld. Mijn arme broeders, hoe zal het verder met hen gaan? Waartoe zullen zij gedwongen worden? Om mij tevreden te stellen, zegt U dat U wat in mij hebt uitgestort maar de plaatsen die U spaart zijn te weinig in aantal". En Hij: "Integendeel, het is teveel en het is omdat Ik je liefheb, anders zou Ik niets gespaard hebben. En bovendien, heb je niet gezien hoe jijzelf niets meer kan bevatten?" Ik barstte in tranen uit en zei: "En toch, U zegt dat U me liefhebt en waar is al deze liefde die U voor me hebt? Ware liefde weet hoe de geliefde in alles tevreden te stellen. En bovendien, waarom breidt U mij niet uit, zodat ik meer bitterheid kan bevatten en mijn broeders kan redden. Jezus weende samen met mij en verdween.

deel 11 – 15 juni 1916

In de Goddelijk Wil is alles compleet. De gebeden die het meest macht hebben over het Hart van Jezus en Hem het meeste raken: jezelf bekleden met alles wat Hijzelf deed en leed.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand kwam mijn altijd beminnelijke Jezus en transformeerde mij volkomen in Hem en toen zei Hij: "*Dochter, stort jezelf in mijn Wil om Mij volledig eerherstel te brengen. Mijn liefde heeft daar een onweerstaanbare behoefte aan. Na zoveel beledigingen van de schepselen verlangt Hij er minstens één die zich tussen Mij en hen in plaatst en Mij volledig eerherstel geeft, liefde voor allen en die van Mij voor allen genaden weg grist. Maar dat kun je alleen doen in mijn Wil waarin je Mij vindt en alle schepselen. Oh, met hoeveel verlangen wacht Ik tot jij mijn Wil binnentreedt zodat Ik in jou de voldoening en het herstel van allen kan vinden. Alleen in mijn Wil zul je alles in actie vinden, omdat Ik de motor, de bewerker en de beschouwer ben van alles". Welnu, terwijl Hij dit zei, stortte ik me in zijn Wil – maar wie kan verwoorden wat ik zag? Ik had contact met iedere gedachte van het schepsel wiens leven van God kwam en in zijn Wil vermenigvuldigde ik me in iedere gedachte en met de heiligheid van zijn Wil bracht*

ik eerherstel voor alles; ik had een dank U voor allen, liefde voor allen. Toen vermenigvuldigde ik me in de blik, in de woorden en al het andere – maar wie kan zeggen wat er gebeurde? Ik heb er geen woorden voor en misschien zouden de tongen van de engelen stamelen. Daarom houd ik hier op.

Dus bracht ik de hele nacht met Jezus door in zijn Wil. Toen ervaarde ik de Koningin Moeder bij mij en Ze zei: *“Mijn dochter, bid”*. En ik: *“Mijn Mama, laten we samen bidden, want ikzelf weet niet hoe te bidden”*. En zij vervolgde: *“De gebeden die het meeste macht hebben over het Hart van mijn Zoon en die Hem het meest raken: zichzelf bekleden met alles wat Hijzelf deed en leed, omdat Hij alles cadeau gaf aan het schepsel. Daarom, mijn dochter, omgeef je hoofd met de doornen van Jezus, laat zijn tranen je ogen omkransen, doordring je tong met zijn bitterheid, bekleed je ziel met zijn bloed, verfraai jezelf met zijn wonden, doorboor je handen en voeten met zijn spijkers, en bied jezelf als een andere Christus aan, aan zijn goddelijke Majesteit. Dit te zien zal Hem zo ontroeren dat Hij niets kan weigeren aan de ziel die bekleed is met zijn eigen onderscheidingstekens. Maar - oh, hoe weinig weten schepselen gebruik te maken van de gaven die mijn Zoon hun gaf! Dit waren mijn gebeden op aarde en dat zijn mijn gebeden in de Hemel”*. Dus samen bekleedden wij ons met de onderscheidingstekens van Jezus en samen boden we onszelf aan voor de goddelijke troon. Dit ontroerde allen. De Engelen maakte de weg vrij voor ons en waren als verrast. Ik bedankte mijn Mama en ik bevond me in mezelf.

deel 11 – 3 augustus 1916

Iedere act van het schepsel is weer een paradijs dat zij verwerft in de Hemel.

In mijn gebruikelijke toestand komt mijn lieflijke Jezus even langs, of Hij zegt een paar woorden en dan is Hij vlug weg, of Hij verbergt zich in mijn binnenste. Ik herinner me dat Hij op een dag zei: *“Mijn dochter, Ik ben het middelpunt en de hele schepping krijgt leven vanuit dit middelpunt. Dus Ik ben het leven van iedere gedachte, van ieder woord, van iedere act, - van alles. Maar schepselen maken misbruik van dit leven wat Ik hun geef om de kans te benutten om Mij te beledigen. Ik schonk leven en als zij konden zouden zij Me ter dood brengen”*.

Ik herinner me ock dat Hij zei toen ik Hem smeekte de geselingen te stoppen: *“Dochter, denk je dat Ik degene ben die hen wil geselen? Welnee. Integendeel, mijn liefde is zo groot dat Ik mijn hele leven besteedde aan het opnieuw doen wat de mens verplicht was te doen voor de verheven Majesteit. En omdat mijn acten goddelijk waren, vermenigvuldigde Ik die zodanig dat Ik ze herdeed voor allen en voor ieder afzonderlijk, zodanig dat ze Hemel en aarde vulden en ze de mens verdedigden zodat de rechtvaardigheid hen niet zou treffen. Maar de mens breekt met de zonde door deze verdediging heen en als de verdediging eenmaal verbroken is, treffen de geselingen de mens”*.

Maar wie kan alle kleine dingen vertellen die Hij zei. Dan vanmorgen smeekte en klaagde ik bij Jezus dat Hij me niet antwoordde, vooral omdat Hij niet ophield met kastijden en ik zei: “Waarom bidden als U me niet wil antwoorden? Integendeel U zegt me dat het kwaad nog erger zal worden”. En Hij: *“Mijn dochter, goed is altijd goed. Nog sterker, je moet weten dat ieder gebed, ieder eerherstel, iedere daad van liefde, al het heilige dat het schepsel doet, weer een paradijs is dat ze krijgt. Dus de meest eenvoudige heilige act betekent weer een paradijs erbij. Een act minder, een paradijs minder. In feite komt iedere goede daad van God en daarom neemt de ziel God op in iedere goede daad. En omdat God oneindige, talloze, eeuwige onmetelijke vreugde bezit – zo veel dat de hemelingen die de hele eeuwigheid nooit allemaal zullen beleven – dan is het geen wonder dat, omdat iedere goede act God verkrijgt, God bijna verplicht is die te vervangen door evenveel vreugden. Dus als de ziel zelfs afleiding verdraagt uit liefde voor Mij, zal haar intelligentie meer licht krijgen en zij zal genieten van net zo veel paradijzen als zij haar intelligentie heeft opgeofferd. En des te meer zal ze God begrijpen. Als ze kan lijden uit liefde voor Mij, zal ze van net zoveel paradijzen genieten als er tevredenheid aanwezig is in mijn liefde. Als ze in duisternis leeft, krijgt ze net zo veel vreugde in mijn ontoegankelijk licht en aldus met al de rest. Dit is wat een gebed meer of minder betekent”*.

deel 11 – 6 augustus 1916

De behoefte van Jezus om het aantal zielen te vermenigvuldigen dat leeft in de Goddelijke Wil.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn lieve Jezus maar even in 't voorbijgaan en Hij zei: *“Mijn dochter, mijn liefde heeft een onweersaanbare behoefte om het aantal zielen dat in mijn Wil leeft te vermenigvuldigen omdat zij mijn verblijfplaats zijn. Mijn liefde wil goed doen aan allen, maar zonden beletten Mij om mijn weldaden over hen uit te storten; daarom blijf Ik zoeken naar deze verblijfplaatsen. Bij hen word Ik niet belemmerd mijn genaden uit te storten en via hen nemen de steden en de mensen in hun omgeving er aan deel. Hoe meer verblijfplaatsen Ik daarom op aarde heb, hoe meer Ik uiting kan geven aan mijn liefde en hoe meer die zich uitdrukt in weldaden voor het heil van de mensheid”*.

deel 11 – 10 augustus 1916

Hoe in de Goddelijke Wil onze pijnen samengaan met die van Jezus.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik me verbitterd vanwege het moeten ontberen

van mijn lieve Jezus en ik klaagde bij Hem dat ieder gemis dat hij veroorzaakte mij deed sterven – en een wrede dood: hoewel men voelt te gaan sterven, kan men niet sterven. En ik zei: “Hoe durft U mij zo veel sterven te bezorgen”. En Jezus zei in het voorbijgaan: *“Mijn dochter, verlies de moed niet. Toen mijn Mensheid op aarde was, bevatte Die alle leven van de schepselen en dit leven kwam allemaal van Mij. Maar hoe velen van hen zouden niet in Mij terugkeren omdat zij zouden sterven en ten onder gaan in de hel – en Ik voelde de dorst van ieder van hen die mijn Mensheid folterde. Dit sterven was de smartelijkste en wreedste pijn van mijn hele leven, tot aan mijn laatste adem. Mijn dochter, wil je delen in mijn pijnen? De dood die jij ervaart door Mij te missen is maar een schaduw vergeleken bij de stervenspijnen die Ik voelde vanwege het verlies van zielen. Schenk die daarom aan Mij om de dikwijls zo wrede dood die mijn Mensheid onderging te verzachten. Laat deze pijn in mijn Wil vloeien en je zult de mijne vinden. Als je je hiermee verenigt zal het ten goede komen aan het heil van allen, vooral aan degenen die op het punt staan in de afgrond te vallen. Als je het voor jezelf houdt, zal dat wolken vormen tussen jou en Mij en de stroom van mijn Wil tussen jou en Mij zal onderbroken worden. Jouw pijnen zullen de mijne niet raken. Jij zult jezelf niet kunnen laten uitvloeien voor het heil van allen en je zult de zwaarte ervan ervaren. Als je daarentegen overweegt hoe je alles waaronder je lijdt in mijn Wil laat vloeien, zullen er voor jou geen wolken zijn, de pijnen zullen je licht brengen en zullen nieuwe stromen teweeg brengen van eenheid, liefde en genade”.*

deel 11 – 12 augustus 1916

Glorie voor de zielen die op aarde in de Goddelijk Wil zullen leven.

Ik verenigde me met de allerheiligste Wil en mijn zoete Jezus zei: *“Mijn dochter, alleen bij iemand die in mijn Wil leeft voel Ik me beloond voor de Schepping, de Verlossing en de Heiligmaking en zij verheerlijkt Mij zoals het schepsel Mij moet verheerlijken. Daarom zullen deze zielen de juwelen op mijn troon zijn en zij zullen al de tevredenheid en de glorie in zich opnemen die alle hemelingen voor zichzelf alleen zullen hebben. Deze zielen zullen als koninginnen zijn rondom mijn troon met alle hemelingen rondom hen. En net zoals de hemelingen zullen zijn als vele zonnen die zullen schijnen in het hemelse Jeruzalem, zo zullen de zielen die in mijn Wil hebben geleefd, schijnen in mijn eigen zon. Zij zullen vanuit mijn binnenste de hemelingen zien, omdat het terecht is dat zij, daar zij op aarde verenigd met Mij hebben geleefd in mijn Wil, en geen leven op zichzelf leefden, in de Hemel een aparte plaats hebben en zij zetten in de Hemel het leven voort wat zij op aarde leefden – volledig omgevormd in Mij en ondergedompeld in de zee van mijn tevredenheid”.*

deel 11 – 8 september 1916

Zo lang de ziel in de Goddelijke Wil leeft, zolang kan zij zeggen dat zij goddelijk leven op aarde leeft. De acten in de Goddelijke Wil zijn enkelvoudige acten, maar omdat zij enkelvoudig zijn, delen zij zich mee aan allen.

Vanmorgen na de communie ervaarde ik hoe mijn lieflijke Jezus me op een bijzondere wijze volkomen absorbeerde in zijn Wil en ik zwom er binnen in. Maar wie kan verwoorden wat ik ervaarde? Ik heb geen woorden om me uit te drukken. Toen zei Jezus: *“Mijn dochter, zo lang de ziel in mijn Wil is, zo veel van het goddelijke Leven leeft zij op aarde, zou je kunnen zeggen. Hoe blij ben Ik als Ik zie dat de ziel mijn Wil binnengaat om daarin het goddelijk leven te leven. Ik zie zo graag zielen die in mijn Wil herhalen wat mijn Mensheid daarin deed! Ik ontving de Communie en ontving Mijzelf in de Wil van de Vader en hiermee bracht Ik niet alleen eerherstel voor alles maar daar Ik onmetelijkheid en helderziendheid vond van alles en iedereen in de Goddelijke Wil, omhelsde Ik allen en gaf de Communie aan allen. En daar Ik zag dat velen het sacrament niet zouden ontvangen en dat de Vader werd beledigd omdat zij mijn Leven niet wilden ontvangen, gaf Ik de Vader de genoegdoening en de glorie, alsof allen de communie hadden ontvangen, door de Vader de genoegdoening en de glorie van een goddelijk leven te schenken voor iedereen. Ook jij – ontvang de communie in mijn Wil, herhaal wat Ik deed en zo zul je niet alleen eerherstel geven voor alles, maar je zult Mij aan allen geven zoals Ik Mezelf bedoelde te geven aan allen en je zult Mij de glorie schenken alsof allen de communie hadden ontvangen.*

Mijn hart is ontroerd als Ik zie dat het schepsel, niet in staat Mij iets te geven van haarzelf wat Mij waardig is, mijn dingen neemt, zich die toeëigent, die net zo doet als Ik deed en die aan Mij geeft om Mij te behagen.

En in mijn vreugde blijf Ik herhalen “Bravo, mijn dochter, je hebt precies gedaan wat Ik deed”.

Toen vervolgde Hij: *“De acten in mijn Wil zijn enkelvoudige acten, maar omdat zij enkelvoudig zijn, delen die zichzelf mee aan allen. Het licht van de zon is licht voor ieder oog omdat het enkelvoudig is – toch is de zon één. Eén enkele act in mijn Wil verspreidt zich als zeer enkelvoudig licht in ieder hart, in ieder werk, in iedereen, toch is er maar één act. Mijn eigen Wezen is een enkele act omdat mijn Vader enkelvoudig is, maar een act die alles bezit. Het heeft geen voeten maar is de stap van alles. Geen ogen maar het is het oog en het licht van allen. Het geeft leven aan alles, maar zonder kracht, zonder inspanning, toch geeft het de act van werkzaamheid aan allen.*

deel 11 – 2 oktober 1916

Uitwerking van de communie in de Goddelijke Wil.

Van morgen ontving ik de communie zoals Jezus me geleerd had – dat betekent: Verenigd met zijn Mensheid, zijn Godheid en zijn Wil. En bij zijn komst liet Jezus zich zien en ik kuste Hem en drukte Hem aan mijn hart. Hij beantwoordde mijn kus en mijn omhelzing en zei: *“Mijn dochter, wat ben Ik tevreden dat je bent gekomen om mij te ontvangen verenigd met mijn Mensheid, mijn Godheid en mijn Wil! Je hebt in Mij al de tevredenheid vernieuwd die Ik ontving toen Ik Mezelf weggaf. En terwijl je Mij kuste en omhelsde, bevatte je alle schepselen omdat alles van Mezelf in jou was en Ik ervaarde dat Mij de kus van allen werd geschonken, de omhelzing van allen omdat dit jouw wil was en ook de mijne toen Ik Mezelf weggaf – om de Vader al de liefde van de schepselen terug te geven, zelfs ofschoon velen Hem niet wilden beminnen. De Vader maakte hun liefde voor Mij goed en Ik maak de liefde van alle schepselen in jou weer goed. En na in mijn Wil iemand gevonden te hebben die Mij liefheeft, Mij eerherstel geeft namens allen – in mijn Wil is er immers niets wat het schepsel Mij niet kan geven – ervaar Ik liefhebbende schepselen, zelfs als ze Mij beledigen en Ik blijf liefdeslisten verzinnen voor de hardste harten om hen te bekeren. Alleen uit liefde voor deze zielen die alles doen in mijn Wil, voel Ik Mij a.h.w. geketend, gevangen. En Ik schenk hun de wonderen van de grootste bekeringen”*.

deel 11 – 13 oktober 1916

Hoe de engelen aanwezig zijn rondom de ziel die ‘de Uren van de Passie’ doet. Deze uren zijn zoete teugjes die de zielen schenken aan Jezus.

Ik deed ‘de Uren van de Passie’ en de gezegende Jezus zei: *“Mijn dochter, tijdens mijn sterfelijk leven volgden duizenden engelen mijn Mensheid, die alles verzamelden wat Ik deed – mijn stappen, mijn werken, mijn woorden, en zelfs mijn verzuchtingen, mijn pijnen, de druppels bloed kortom, alles.*

Zij waren de engelen met als taak Mij te behoeden en Mij lof te brengen. Zij voldeden aan al mijn wensen. Zij stegen op ten Hemel en daalden af, om de Vader te schenken wat ik deed. Welnu, deze engelen hebben een bijzondere taak en als de ziel mijn leven overweegt, mijn lijden, mijn bloed, mijn wonden, mijn gebeden, dan komen zij rondom deze ziel en verzamelen haar woorden, haar gebeden, haar medelijden met Mij, haar tranen en haar offers. Zij verenigen die met de mijne en zij brengen die voor mijn Majesteit om de glorie van mijn eigen leven voor Mij te hernieuwen. De vreugde van de engelen is zo groot dat zij eerbiedig luisteren naar wat de ziel zegt en zij bidden samen met haar.

Dus met hoeveel aandacht en eerbied moet de ziel deze Uren doen bij de gedachte dat de engelen aan haar lippen hangen om na haar te herhalen wat zij zegt”.

Toen vervolgde Hij: *“Na zoveel bitterheid die de schepselen Mij geven, zijn deze*

Uren zoete teugjes die de zielen Mij geven. Maar voor de vele bittere teugen die Ik krijg, zijn er te weinig zoete teugen. Daarom, verspreid er meer, verspreid er meer!”.

deel 11 – 20 oktober 1916

Genade geeft zich, net zoals zonlicht, aan allen.

Ik verenigde me met de Goddelijke Wil en het idee kwam bij me op, verschillende mensen op een bijzondere manier aan de Goddelijke Wil aan te bevelen. En de gezegende Jezus zei: *“Mijn dochter, een specifieke eigenschap is vanzelf werkzaam, zelfs als je er geen aandacht aan zou besteden. In de orde van de genade gebeurt hetzelfde als in de natuurlijke orde: de zon geeft licht aan allen, toch geniet niet iedereen van dezelfde uitwerking. Dit komt echter niet door de zon, maar vanwege de schepselen. Men gebruikt het zonlicht om te werken, om arbeidzaam te zijn, om te leren, om dingen te waarderen. Zulke mensen worden rijk, vormen zichzelf en gaan niet bij anderen bedelen om brood. Iemand anders rust uit. Ze wil er zich niet mee bezig houden. Het licht van de zon omgeeft haar overal, maar voor haar is het nutteloos, ze wil er niets mee doen. Deze persoon is arm en ziekelijk, omdat luiheid veel kwaad veroorzaakt, fysiek en moreel, en als ze honger heeft, moet ze bij iemand anders om brood bedelen. Welnu, is het licht van de zon hiervoor misschien verantwoordelijk? Of geeft die meer aan de een dan aan de ander? Zeker niet. Het enige verschil is dat de een op een bijzondere wijze voordeel trekt uit het licht en de ander niet.*

Welnu, hetzelfde gebeurt in de orde der genade die, meer dan licht, de zielen overspoelt. Nu eens is de genade stem die hen roept, stem om hen te onderwijzen en te corrigeren. Dan weer wordt die vuur en brandt bij hen de dingen van hier beneden weg en met de vlammen verjaagt die schepselen en pleziertjes en die verbranding doet pijn en geeft kruizen om de ziel te vormen tot heiligheid die van haar gevraagd wordt. Dan weer wordt genade water en zuivert haar, verfraait haar en doordringt haar totaal met genade. Maar wie heeft aandacht voor al deze genadestroom – wie reageert op Mij? Ach, te weinig! En dan durven sommigen te zeggen dat Ik de één genade geef om heilig te worden en aan anderen niet en ze houden Me bijna verantwoordelijk, terwijl ze zich tevreden stellen met een lui leven alsof het licht van de genade niet voor hen is”.

Toen vervolgde Hij: *“Mijn dochter, Ik heb het schepsel zo lief dat Ik Mezelf heb aangesteld als wachtpost van ieder hart om over hen te waken, hen te verdedigen en hen met mijn eigen handen te heiligen. Maar hoeveel bitterheid bezorgen ze Mij? Sommigen verstoten Mij, anderen letten niet op Mij en verachten Mij, sommigen doen hun beklag over mijn waakzaamheid, anderen slaan de deur in mijn gezicht en maken mijn werk nutteloos. En Ik heb Mezelf niet alleen opgedragen om als wachtpost op te treden, maar Ik kies opzettelijk zielen uit die in mijn Wil leven. In feite stel Ik hen aan*

omdat zij in Mij aanwezig zijn, als een tweede wachtpost van ieder hart. Deze tweede wachter troost Mij, vergoedt en houdt Mij gezelschap in de eenzaamheid die veel harten Mij opleggen. En zij dwingen Mij om hen niet te verlaten. Grotere genade kan Ik schepselen niet geven dan deze zielen te schenken die leven in mijn Wil, dit wonder de wonderen”.

deel 11 – 30 oktober 1916

Er dreigen geselingen, vooral voor Italië.

Ik klaagde bij mijn altijd lieflijke Jezus want de afgelopen dagen kwam Hij nauwelijks of ik zag maar even zijn schaduw en dan verdween Hij weer. En de gezegende Jezus zei: *“Mijn dochter, hoe dikwijls vergeet je dat op de dagen waarop Ik niet zoveel kom en Ik je ontsnap, dat alleen maar is om wat meer ruimte te geven voor de geselingen. De dingen gaan steeds feller. Ach, de mens is zo pervers geworden dat het niet voldoende is hem in zijn vlees te treffen om tot overgave te komen, maar Ik moet hem tenslotte verpulveren. Daarom zal de ene natie bij de andere binnenvallen en zij zullen elkaar vernietigen. Als water zal het bloed in de steden stromen, nog sterker, in bepaalde naties zullen zij hun eigen vijand zijn en zij zullen elkaar bestrijden, elkaar doden. Zij zullen dingen doen alsof ze krankzinnig zijn. Ach, wat bedroeft de mens Mij. Ikzelf ween over hem”.* Bij Jezus’ woorden barstte ik in tranen uit en ik smeekte Hem arm Italië te sparen. Maar Jezus ging verder: *“Italië... ach, als je eens wist, hoeveel kwaad er staat te gebeuren, hoeveel complotten tegen mijn Kerk! Het bloed dat ze laat vloeien in de strijd, is haar niet genoeg – zij dorst naar mijn bloed, maar zij wil het bloed van mijn kinderen – het bloed van de primaat. Zij wil zich bezoedelen met zo’n misdaden dat zij de wraak van de Hemel en van andere naties over zich afroept”.* Ik bleef in paniek achter. Ik ben heel erg bang maar ik hoop dat de Heer tot verzoening komt.

deel 11 – 15 november 1916

De ziel vormt haar paradijs op aarde.

Ik klaagde bij mijn lieve Jezus dat Hij me niet beminde zoals eerst en Hij, een en al goedheid, zei: *“Mijn dochter, iemand niet beminnen die Mij liefheeft is onmogelijk voor Mij. Sterker, Ik voel Me zo tot haar aangetrokken dat Ik, bij het kleinste bewijs van liefde dat ze Mij geeft, antwoord met driedubbele liefde en Ik breng een goddelijke ader in haar hart aan die goddelijke wetenschap, goddelijke heiligheid en deugd schenkt. En hoe meer de ziel Mij liefheeft, hoe meer deze goddelijke ader vloeit en als ze alle vermogens van de ziel bevloeit, verspreidt ze die voor ’t heil van de andere schepselen. Ik heb deze ader bij jou ingebracht en als je mijn*

aanwezigheid mist en mijn stem niet hoort, maakt deze ader alles goed en zal steun zijn voor jou en voor de andere schepselen”.

Een andere keer stortte ik alles van mij, zoals gebruikelijk, in de Wil van de gezegende Jezus en Hij zei: *“Mijn dochter, hoe meer je je uitstort in Mij, des te meer stort Ik Me in jou uit. Dus, het is op aarde dat de ziel haar paradijs vormt, afhankelijk van hoeveel ze zich vult met heilige gedachten, met heilige genegenheid, verlangens, woorden, werken en voetstappen. Zo vormt zij steeds meer haar paradijs. Aan weer een heilige gedachte of woord zal weer meer tevredenheid beantwoorden en verschillende manifestaties van schoonheid, tevredenheid en glorie voor elk goed werk dat zij heeft gedaan. Wat zal deze ziel verrast zijn als ze, wanneer de gevangenis van haar lichaam wordt open gebroken, zichzelf onmiddellijk zal aantreffen in een zee van vreugde en geluk, licht en schoonheid, voor al het goede dat ze heeft gedaan – al is het maar een gedachte”.*

deel 11 – 30 november 1916

De weldaden van eerherstel geven voor anderen.

Ik was erg gekweld omdat ik mijn aanbiddelijke Jezus miste en ik weende bitter. Terwijl ik ‘de Uren van de Passie’ deed, kwelde me de volgende gedachte: “Kijk eens wat jouw eerherstel voor anderen jou heeft opgeleverd: dat is de oorzaak dat Jezus jou ontvlucht is” en nog meer nonsens... Maar de gezegende Jezus, vol medelijden door mijn tranen, drukte me aan zijn hart en zei: *“Mijn dochter, Je bent mijn prikkel – mijn liefde wordt in een hoek gedreven door jouw geweld. Als je eens wist hoe veel Ik lijd, als Ik je zie lijden om Mij. Maar het is rechtvaardigheid die zich wil uitstorten en jouw geweld dwingt Mij Me te verbergen. Dingen zullen meer tekeer gaan. Daarom geduld. Bovendien, weet dat het eerherstel voor anderen jou veel heil heeft gebracht, omdat je, door eerherstel te brengen voor anderen, de intentie had te doen wat Ik deed en Ik bracht eerherstel voor allen en dus voor jou. Ik vroeg vergiffenis voor allen. Ik treurde om de beledigingen van allen en Ik vroeg ook vergeving voor jou en ook om jou treurde Ik. Als je daarom doet wat Ik deed, neem je ook het eerherstel, de vergeving en het verdriet dat Ik om jou had. Dus, wat zou je meer goed doen – mijn eerherstel, mijn vergeving, mijn verdriet of het jouwe? En dan, Ik laat Mezelf nooit overtreffen in liefde. Als Ik zie dat de ziel uit liefde voor Mij, de bedoeling heeft Mij eerherstel te brengen, Me lief te hebben, zich voor Mij te verontschuldigen en vergeving te vragen voor de zondaars, vraag Ik voor haar op een speciale manier vergeving. Ik breng eerherstel voor haar en heb lief voor haar en Ik blijf haar ziel verfraaien met mijn liefde, met mijn eerherstel en mijn vergeving. Ga daarom door met je eerherstel en veroorzaak geen conflicten tussen jou en Mij”.*

deel 11 – 5 december 1916

Het goede dat de ziel die in Gods Wil leeft, doet.

Ik deed mijn meditatie en zoals gewoonlijk stortte ik alles van mezelf in de Wil van mijn lieve Jezus. Intussen zag ik een motor voor mijn geestesoog die talrijke bronnen bevatte die golven water, licht en vuur spoten en terwijl die ten hemel gingen, stortten die zich op alle schepselen.

Er was geen schepsel dat niet overstromd werd door deze golven. Het enige verschil was dat die bij sommigen binnendrongen terwijl die bij anderen aan de buitenkant bleven. En mijn altijd lieflijke Jezus zei: *“Mijn dochter, Ik ben de motor en mijn liefde houdt de motor in beweging en stort zich uit over iedereen. Maar wie deze golven wil ontvangen, gaat er binnen als zij leeg zijn en Mij beminnen, terwijl de anderen alleen maar geraakt worden om zo voorbereid te worden om zulk een groot goed te ontvangen. De zielen die mijn Wil doen en er in leven, verblijven in de motor zelf en omdat zij van Mij leven, kunnen ze beschikken over de golven die er uit gutsen voor het heil van anderen en nu eens zijn ze licht dat verlicht, dan weer vuur dat ontbrandt, dan weer water dat zuivert. Hoe mooi is het om te zien hoe deze zielen die leven van mijn Wil, van binnen uit mijn motor komen als veel andere kleine motortjes die zich verspreiden voor het heil van allen! En dan gaan ze terug in de motor en verdwijnen uit de kring der schepselen, daar zij van Mij leven. Van Mij alleen!”*

deel 11 – 9 december 1916

Jezus wil zichzelf aantreffen en wat Hij deed in de ziel. Met deze intentie moet de ziel ‘de Uren van de Passie’ doen en iedere act.

Ik werd gekweld door het gemis van mijn lieve Jezus. En als Hij komt en ik een beetje leven inadem, laat Hij me meer gekweld achter en ik zie hoe Hij meer gekweld is dan ik. Hij wil niets horen over kalmeren, omdat de schepselen Hem dwingen en meer geselingen oproepen. Maar terwijl Hij geselt, weent Hij over het lot van de mens en Hij verbergt zich diep in mijn hart, om maar niet te zien wat de mens lijdt. Het lijkt of men niet langer kan leven in deze droeve tijden. Toch lijkt het nog maar het begin.

Toen ik zorgen maakte over mijn harde en droevige lot om zo dikwijls zonder Hem te zijn, kwam mijn lieve Jezus, legde een arm om mijn hals en zei: *“Mijn dochter, maak mijn pijnen niet nog erger – het zijn er al zoveel. Ik verwacht dit niet van jou, integendeel. Ik verlang dat je je mijn pijnen, mijn gebeden en alles van Mij toeigent, zodat Ik in jou een ander Ik vind. In deze tijden verlang Ik grote genoegdoening en alleen degene die Mij tot de zijne maakt, kan die geven. Wat de Vader in Mij vond – glorie, vreugde, liefde, voldoening, volkomen en volmaakt en voor het heil van allen –*

wil Ik in deze zielen vinden, zoals vele Jezussen die met Mij wedijveren. Deze intenties moeten er telkens weer zijn in ieder 'Uur van de Passie' en in iedere act – in alles. Als Ik geen genoegdoening vind – ach, dan is het voorbij met de wereld. De geselingen zullen in stromen neerkomen. Ach, mijn dochter! Ach, mijn dochter!” En Hij verdween.

deel 11 – 14 december 1916

Jezus sliep en werkte om ware rust te schenken aan de zielen in God.

Ik bood mijn slaap aan Jezus aan met de woorden: “Ik neem uw slaap en maak die tot de mijne en door te slapen in uw slaap, wil ik U het goede gevoel geven alsof er een andere Jezus slaapt”. Hij liet mijn woorden niet afmaken en zei: “Ach ja, mijn dochter, slaap met mijn slaap zodat Ik, als Ik naar je kijk, Mezelf weerspiegeld zie in jou en als Ik naar Mezelf kijk, zal Ik alles van Mezelf in jou vinden, omdat jij slaapt in mijn slaap en als jij naar jezelf kijkt in Mij, zullen wij in alles overeenkomen. Ik wil je vertellen waarom mijn Mensheid zich onderwerp aan de zwakte van de slaap. Mijn dochter, het schepsel werd door Mij geschapen en Mij toebehorend, wilde Ik haar op mijn schoot, in mijn armen, voortdurend in rust. De ziel moest rusten in mijn Wil en heiligheid, in mijn liefde, schoonheid, macht en wijsheid enz. – en al deze acten brengen ware rust teweeg. Maar, wat een verdriet. Het schepsel glijdt van mijn schoot en in een poging zich los te maken uit mijn armen waarin Ik haar stevig vast houd, gaat zij op zoek naar een wake. Die wake zijn begeerten, zonde, gehechtheden pleziertjes de vrees, de angsten, de opwinding etc. Dus zo lang Ik naar haar verlang en haar roep om in Mij te rusten, wordt er niet naar Mij geluisterd. Dit is een groot vergrijp, een belediging van mijn liefde, waaraan het schepsel geen aandacht besteedt en zij denkt er niet aan dit goed te maken. Daarom wilde Ik slapen – om voldoening te geven aan de Vader voor de rust die schepselen niet in Hem willen vinden, door Hem voor alles verzoening aan te bieden en al slapend, bewerkte Ik ware rust voor allen, en maakte Ik Mezelf tot bewaker van ieder om hen te bevrijden van de nachtwake van de zonde. En Ik houd zo veel van deze rust van het schepsel in Mij dat Ik niet alleen wilde rusten maar Ik wilde ook lopen om haar voeten rust te gunnen, werken om haar handen te laten rusten, haar harteklop en liefde, om haar hart tot rust te brengen. Kortom, Ik wilde alles doen zodat de ziel alles in Mij zou doen en rust zou nemen. En zo, dat Ik alles kon doen voor haar, vooropgesteld dat Ik haar binnenin Mij veilig kon behoeden”.

deel 11 – 22 december 1916

Alles wat de ziel in de Wil van God doet, doet Jezus samen met haar.

Na de communie verenigde ik alles van mezelf met Jezus door alles van mij in zijn Wil te storten. En ik zei: “Ik ben niet in staat ook maar iets te doen of te zeggen. Daarom heb ik een grote behoefte om te doen wat U doet en uw eigen woorden te herhalen. In uw Wil tref ik als in actie aan de acten die U verrichtte toen U Uzelf ontving in het sacrament. Ik eigen mij die toe en ik herhaal die voor U” Dus ik probeerde door te dringen in alles wat Jezus heeft gedaan toen Hij Zichzelf ontving in het sacrament en terwijl ik dit deed zei Hij: *“Mijn dochter, de ziel die mijn Wil doet en wat ze ook doet, het doet in mijn Willen dwingt mij wat zij ook doet met haar samen te doen. Dus, als zij de communie ontvangt in mijn Wil, herhaal Ik de acten van Mij door Mijzelf te ontvangen en Ik vernieuw de complete vrucht van mijn sacramentele leven. Als ze bidt in mijn Wil, bid Ik met haar en vernieuw de vrucht van mijn gebeden. Als ze lijdt, als ze werkt, als ze spreekt in mijn Wil lijd Ik met haar, en hernieuw de vrucht van mijn pijnen. Ik werk en spreek met haar en vernieuw de vrucht van mijn werken en woorden en zo voor al het andere”.*

deel 11 – 30 december 1916

Hoe Jezus ons vrij maakte in onze wil en in onze liefde. De uitwerking hiervan.

Voortgaand in mijn gebruikelijke toestand mediteerde ik over de pijnen van mijn lieflijke Jezus en bood mijn innerlijke martelaarschap aan, verenigd met de pijnen van Jezus en Hij zei: *“Mijn dochter, mijn beulen konden mijn lichaam verscheuren, ze beledigden Me, vertrapten Mij... maar zij konden noch mijn Wil noch mijn Liefde beroeren. Die wilde Ik vrij houden zodat die als twee stromen zouden blijven stromen, zonder dat iemand die zou kunnen hinderen, en Ik Mijzelf zou kunnen uitstorten voor het heil van allen, ook van mijn vijanden.*

Oh, hoe triomfeerde mijn Wil en mijn liefde te midden van mijn vijanden. Zij treffen Mij met geselingen, en Ik raak hun hart met mijn liefde en met mijn Wil keten Ik hen vast. Zij boren in mijn hoofd met doornen en mijn liefde steekt het licht aan in hun brein om Mij bekend te maken. Zij openen mijn wonden en mijn liefde geneest de wonden van hun ziel. Zij bezorgen Me de dood en mijn liefde gaf hun het leven terug. Zodat toen Ik mijn laatste adem uitblies op het kruis de vlammen van mijn liefde die hun hart raakten, hen dwongen voor Mij neer te knielen en Mij te erkennen als de ware God. Nooit was mijn glorie en triomf groter dan in mijn pijnen in de loop van mijn sterfelijk leven hier beneden.

Welnu, mijn dochter, naar mijn gelijkenis maakte Ik de ziel vrij in haar wil en in haar liefde. Dus anderen kunnen bezit nemen van de uitwendige werken van het schepsel

maar niemand – niemand kan dat met de inwendige werken, met haar wil en haar liefde. Ikzelf wilde dat zij hierin vrij was, zodat ze, vrij en niet gedwongen, deze wil en deze liefde naar Mij toe laat stromen, en als ze zich in Mij op laat gaan, biedt ze Mij de edelste en zeer zuivere acten aan die een schepsel Me kan geven. En omdat Ik vrij ben – en zij evenzeer – storten wij ons zelf in elkaar en haasten ons richting Hemel om de Vader te beminnen en te verheerlijken en daar te wonen samen met de H. Drie-eenheid. We haasten ons richting aarde om allen goed te doen. Wij haasten ons naar binnen in de harten van allen om hen te raken met onze liefde, hen te ketsen met onze wil en hen tot overwinnaar te maken. 'n Grotere bruidsschat kon Ik het schepsel niet geven. Maar waar kan het schepsel een grootser beeld geven van deze vrije wil en deze liefde? In het lijden. Daarin groeit de liefde, de wil wordt sterker en het schepsel regeert als een koning over zichzelf, zij legt mijn hart aan banden en haar pijnen vormen mijn kroon, zij zet Me aan tot mededogen en Ik laat over Mij heersen. Ik kan pijnen van een liefhebbende ziel niet weerstaan en Ik houd ze als een koningin aan mijn zijde. In de pijnen heerst het schepsel zodat zij haar nobel maken, waardig, bemind, heldhaftig, belangeloos zoals Ik en de andere schepselen onderwerpen zich als om strijd aan deze ziel. En hoe meer de ziel met Mij samenwerkt, met Mij verenigd is, zich met Mij vereenzelvigt, des te meer voel Ik me opgenomen in de ziel. Dus als zij denkt, ervaar Ik hoe mijn gedachte in haar brein wordt opgenomen. Als ze kijkt, spreekt, ademt, ervaar Ik hoe mijn blik, mijn stem, adem, actie, voetstap en hartslag in de hare wordt opgenomen. Zij neemt alles van Mij op en terwijl ze dat doet, blijft ze mijn manieren overnemen, mijn gelijkenis. In haar blijf Ik voortdurend naar Mezelf kijken en Ik vind Mezelf ”.

deel 11 – 10 januari 1917

Hoe heiligheid ontstaat uit kleine dingen.

Vanmorgen zei mijn beminnelijke Jezus: “Mijn dochter, heiligheid wordt opgebouwd met kleine dingen. Dus iemand die kleine dingen versmaadt, kan niet heilig zijn. Het zou zijn als iemand die de tarwekorreltjes versmaadt terwijl velen tesamen de massa tarwe vormen en door ze niet bij elkaar te voegen, zou hij de oorzaak zijn dat het noodzakelijk, dagelijks voedsel voor het menselijk leven ontbreekt. Op dezelfde manier zou iemand, die nalaat om vele kleine acten samen te voegen, de oorzaak zijn dat het ontbreekt aan voedsel voor heiligheid en net zoals men niet kan leven zonder voedsel, op dezelfde wijze zou zonder het voedsel van de kleine acten de ware heiligheid en de massa nodig om die heiligheid te vormen, ontbreken”.

deel 11 – 2 februari 1917

De wereld is uit balans geraakt omdat de gedachte aan de Passie is verloren gegaan.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf en ik trof mijn altijd lieflijke Jezus aan, onder het bloed, met een afschuwelijke doornenkroon waardoor Hij maar moeilijk naar mij kon kijken. Hij zei: *“Mijn dochter, de wereld is uit balans geraakt omdat de gedachte aan mijn Passie verloren is gegaan. In de duisternis werd het licht van mijn Passie dat zou kunnen verlichten, niet gevonden. Daar zij mijn liefde en hoeveel zielen het Mij kost, bekend maakt, zou het kunnen leiden tot liefde voor Degene die haar werkelijk lief had. En het licht van mijn Passie dat leiding geeft, zou kunnen behoeden tegen alle gevaren. In zwakheid vindt men niet de kracht van mijn Passie die ondersteunt. In ongeduld vindt men niet de spiegel van mijn geduld die tot kalmte en berusting kan leiden en met mijn geduld voor ogen, zou men zich vanuit een gevoel van schaamte, verplicht kunnen voelen zich te beheersen. In pijn vindt men niet de troost van de pijnen van een God die met de steun, in pijn liefde voor het lijden geeft. In de zonde vindt men mijn heiligheid niet die, door zich er voor te plaatsen, haat tegen de zonde geeft. Ach, de mens heeft van alles misbruik gemaakt, omdat hij in alles verwijderd is geraakt van Degene die hem kon helpen. Daarom is de wereld de balans kwijt. De wereld gedraagt zich als een kind dat zijn moeder niet langer wil erkennen. Of als een leerling die zijn meester negeert en niet langer wil luisteren naar zijn onderricht of zijn lessen niet leert. Wat zal er gebeuren met dit kind en met deze leerling? Zij zullen zichzelf verdriet bezorgen en de terreur en het verdriet van de maatschappij zijn. Zo is de mens geworden – terreur en verdriet. Maar een verdriet zonder spijt. Ach de mens wordt slechter en slechter en Ik ween over hem met tranen van bloed”*.

deel 11 – 24 februari 1917

Bij de communie moet de ziel totaal opgaan in Jezus en Hem de totale glorie van zijn sacramenteel leven geven namens allen.

Na de communie hield ik mijn lieve Jezus dicht aan mijn hart en ik zei: *“Mijn Leven, hoe graag zou ik willen kunnen wat U deed, toen U Uzelf sacramenteel ontving, zodat U in mij uw eigen tevredenheid, uw eigen gebeden en eerherstel kon vinden”*. En mijn altijd beminnelijke Jezus zei: *“Mijn dochter, in deze kleine cirkel van de hostie sluit Ik alles in en daarom wilde Ik Mezelf ontvangen – complete acten stellen die de Vader waardig zouden verheerlijken zoals schepselen een God ontvangen. En Ik gaf schepselen de volledige vrucht van mijn sacramenteel leven. Anders zou het onvolledig zijn geweest voor de glorie van de Vader en voor het heil van schepselen. Daarom zijn in iedere hostie mijn gebeden, mijn dankzegging, en al het andere wat*

nodig is om de Vader te verheerlijken en wat Ik verwachtte dat het schepsel voor Mij zou doen. Dus als het schepsel in gebreke blijft, ga Ik door met mijn inspanningen in ieder hostie alsof Ik Mezelf weer ontving voor ieder ziel. Daarom moet de ziel zich transformeren in Mij, een eenheid met Mij vormen, mijn leven, mijn gebeden, mijn kreunen van liefde en mijn pijnen tot de hare maken – als ook mijn hartslag van vuur waarmee Ik hen wil ontvlammen, maar Ik vind niemand die zich aan Mij overgeeft zoals een prooi aan de vlammen. In deze hostie ben Ik herboren, Ik leef, Ik sterf en Ik verteer Mezelf, maar Ik vind niemand die zich voor Mij verteert. En als de ziel herhaalt wat Ik doe, ervaar Ik dat Ikzelf herhaald word of Ik Mezelf nog eens ontvang en Ik vind complete glorie, goddelijke tevredenheid, uitstorting van liefde die wedijvert met Mij en Ik geef aan de ziel de genade verteerd te worden vanuit mijn eigen nuttiging”.

EINDE DEEL 11